

Kirkkoherra, rovasti

JAAKKO OSKARI MARKKOLA

on syntynyt 20. 1. 1884 Ylistarossa. Palveltuaan ensin valtionrautateillä hän valitsi sananpalvelijan tehtävän. Papiksi valmistuttuaan hän toimi luovutetun Kannaksen eri seurakunnissa, kuten Muolaassa, Vuokselassa, Kivennavalla ja Vuoksenrannassa. Äyräpään vt. kirkkoherraksi hänet nimitettiin 1. 1. 1931 ja vakinaiseksi samaan virkaan vuotta myöhemmin. Hän on siis koko pappina olonsa ajan palvellut Karjalan kansaa.

Me vaellamme toivossa

Ja he rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, kohottavat ennalleen esi-isien autiot paikat; ja he uudistavat rauniokaupungit, jotka ovat olleet autiot polvesta polveen. Vieraat ovat teidän laumojenne paimenina, muukalaiset teidän peltomiehinänne ja viinitarhureinanne. Mutta teitä kutsutaan Herran papeiksi, sanotaan meidän Jumalamme palvelijoiksi; te saatte nauttia kansain rikkaudet ja periä heidän kunniansa. Häpeänne hyvitetään teille kaksinkerroin, ja pilkatut saavat riemuita osastansa. Niin he saavat kaksinkertaisen perinnön maassansa; heillä on oleva iankaikkinen ilo. Sillä minä, Herra, rakastan oikeutta, vihaan vääryyttä, ja ryöstöä, ja minä annan heille palkan uskollisesti ja teen heidän kanssansa iankaikkisen liiton.

Jes. 61: 4—8.

Nämä profeetan sanat ovat lupauksen sanoja, jotka viittaavat parempaan aikaan kuin se, joka on paraillaan elettävänä, ne

ovat toivoa herättäviä rohkaisun sanoja. Herran kansa oli joutunut vaikeaan tilaan, mahtavat pakanalliset kansat ahdistivat sitä ja taivuttivat sen valtansa alle, osa kansasta joutui pakkosiirtolaisuuteen kauaksi pois kotiseudultaan, jonka muistot vaikuttivat kaihoisaa koti-ikävää.

Suuri Jumalan lahja on koti ja isänmaa, kukapa ei sitä tunnustaisi, vaikka asia on kyllä niin, ettemme näitä arvoja tarpeeksi huomaa niin kauan kun saamme kodin suojassa olla, vasta sen menetettyämme tunnemme sen kalleuden, tämän havainnon tekee jokainen lapsi kodistaan erotessa. Mutta kun joudutaan jättämään koti ja kokonainen maakunta sellaisissa olosuhteissa, kun karjalainen heimo on saanut tehdä, niin on se todella raskas menetys. Kun lapsi lähtee kodistaan, niin se on tavallisesti vapaaehtoista inhimilliseen elämän menoon kuuluvaa, ja hän voi vielä sinne palata silloin tällöin, mutta kun on poistuttava kodista vasten omaa tahtoa sen olettamuksen painamana, ettei sinne enää koskaan pääse palaamaan ei edes pikakäynnille, niin eipä ole ihmeteltävää jos mieli käy apeaksi ja kodinkaipuu polttavaksi. Näin on kuitenkin tapahtunut Karjalan kansan suhteen. On täytynyt jättää kaiken mikä oli rakasta ja tuttua aina herttaisilta lapsuuspäiviltä saakka. Näissä olosuhteissa mieli herkimmin suuntautuu ylöspäin ja iäisyys tulee lähemmäksi, me etsimme silloin helpommin apua Jumalalta, joka niin usein on unohdettu menestyksen päivinä, silloin muistuu erityisen rakkaalle kotiseurakunta ja sen kirkko jumalanpalveluksineen. On täällä hajaannuksessakin asuessamme kirkko ja jumalanpalvelus pappeineen, mutta miten lieneekin, sen menneen ja poisotetun muistoissa elää ja se tuntuu rakkaammalta, sunnuntaikin tuntuu olleen siellä Karjalassa pyhempi ja sielulle enempi puhuva kuin täällä vieraissa ja oudoissa oloissa. Näin aatokset askartelevat menneissä, mutta lopputulos on tämä: Niin oli ennen, mutta siitä on jälellä vain kaihoisa muisto.

Jumalan kansallakin oli kaukaisessa menneisyydessä menetettyjen johdosta syvä suru sydämessään ja ainainen kaipuu po-

vessaan, monet sen jäsenistä nukkuivat pois näkemättä sydämensä toivon toteutumista. Mutta surujen sortamille ja murheiden murtamille annettiin lupaus parempien aikojen koitosta, ja tämän lupauksen varassa oli keveämpi kantaa taakkaa toivossa, että olot korjautuvat ja tulevat sukupolvet saavat periä menetetyn maan. Rauniot rakennetaan uudelleen siitä huolimatta, että ne ovat olleet autioina sukupolvien ajan. Tällainen lupaus oli voimaa antava ja kärsivällisyyttä lisäävä, sillä se otettiin vastaan Herran sanana, niinkuin kautta aikojen oli uskottu Messiaan maailmaantulosta annettu lupauskin. Vanhanliiton hurskaat elivät ja kilvoittelivat lupauksen varassa. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja sanoo Kristuksen tuloa odottavista näin: Uskossa nämä kaikki kuolivat eivätkä luvattua saavuttaneet, vaan kaukaa he olivat sen nähneet ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä. Hebr. 11: 13. Sukupolvet tulivat ja menivät odotettua näkemättä, mutta kuitenkin lupaus pysyi voimassa, ja täyttymys tuli Jumalan — ei ihmisten — aikana.

Muukalaisina meidän tulisikin tämän lyhyen elämämme vaeltaa, sillä niitä me todellisuudessa vain olemme. Meille kotinsa ja kontunsa menettäneille on annettu luja opetus siitä, kuinka löyhässä olemme kodeissamme, ja kuinka ne täytyy ajanrahdussa jättää ja niistä luopua. Kunhan tällainen riisuminen olisi saanut vaikuttaa sen, että olisi alkanut sitä paremmin näkyä taivas, ja herännyt ikävää sen kodin perään, joka ylhäällä on. Silloin se, mikä tuntui tappiolta, koituukin voitoksi, ja saadaan kokea todeksi apostolin sana: Että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Room. 8: 28. Kunpa niin tapahtuisikin, että ajallisten menetys koituisi iäisten aarteiden ikävöimiseksi, ja ajan loputtua niiden omistamiseksi.

Herra rakastaa oikeutta ja vihaa vääryyttä ja ryöstöä. Mitä täällä joutunemmekin kokemaan, ehkäpä sellaistakin, mikä tuntuu vääryydeltä jopa ryöstöltäkin, niin kristittyinä kaiketi koetatte sen kärsiä nöyrästi annettuna osananne vaikkapa se tuntuisikin vääryydeltä teitä kohtaan. Sillä parempi on hyvää teh-

den kärsiä, jos niin on Jumalan tahto, kuin pahaa tehden. 1. Piet. 3: 17. Tämä on synnin saastuttama maailma, jossa vallitsee rakkaudettomuus ja väkevämmän valta. Mutta meidän Jumalamme on kaikesta huolimatta vanhurskas, ja hän rakastaa oikeutta ja on sen kerran toimittava, vaikka hänen oikeutensa monasti viipyy. Hän sanoo: Minun on kosto, minä maksan. Hebr. 10: 30. Tällaisissa kohtaloissa olisi hyvä, että jaksettaisiin pysyä siinä tilassa, jossa jäisi meille omassatunnossamme se todistus, että Jumalan mielisuosio on meidän puolellamme, että asiamme hyväksyjänä on omatunto ja Herran sana, ne ovat jäävittömiä totuuden todistajia. Kaukaisten aikojen kärsivistä, Herraa pelkäävistä ja häntä rakastavista ihmisistä on kirjoitettu näin: Vankien kanssa te olette kärsineet ja ilolla pitäneet hyvänänne omaisuutenne ryöstön, tietäen, että teillä on parempi tavara, joka pysyy. Hebr. 10: 34. Tämä tavara on taivaassa, mutta se on meillä kaikilla kilvoituksen takana. Ei meidän saisi olla tämän suhteen huolettomia, jos siihen vaivumme, niin menetämme perintöosuutemme sen saamiseen. Tässä asiassa ei ole rahtuakaan tinkimisen varaa.

Mutta ihmeellistä kyllä, että on jo kulunut yli kymmenen vuotta siitä, kun olimme pakoitetut lähtemään kodeistamme. Edessämme oli aivan tuntematon taival ja oudot olosuhteet, ja paljon on ollut vaikeuksia matkallamme, toisilla enempi, toisilla vähempi, joillakin niin paljon, että inhimillisesti katsoen näyttää siltä, että he ovat nukkuneet pois ennenaikaisesti, erityisesti vanhempi väestö on kärsinyt olosuhteiden rasituksista. Kunpa olisivat päässeet Jumalan kanssa sapattilepoon. Näin jälestäpäin ajatellen noita kuluneita vuosia, ei ole muuta mahdollisuutta kuin tunnustaa nöyrästi, että meitä on kannettu kuin kotkan siivillä yli suurienkin vaikeuksien. Tottapa annamme siitä nöyrän kiitoksen hänelle, jolta apu on tullut. Kyllä meidän tulisi sydämissämme aivan vakaasti sanoa: Tähän asti on Herra meitä auttanut. 1 Sam. 7: 12. Ja kaiketi meillä on se toivo, että hän on edelleenkin meidän apumme ja siunaa meidän horjuvien vaelluksen.

Ihminen on sellainen, ettei se suosiolla vaivojen alle antau-

tuisi, vaan väistää se niitä tahtoisi viimeiseen saakka. Sitä pahaa, joka meille tapahtuu, on niin vaikeata ottaa Jumalan kädestä, me näemme sellaisissa tapauksissa niin kovin helposti pahat ihmiset, mutta sitä, että Jumala on asioitten takana, on meidän vaikea nähdä. Ja totta onkin, että täällä on sanomattoman paljon pahaa pahojen ihmisten tähden — ja pahojahan me olemme kaikki, mutta Jumala voi toimia niinkin, että hän panee pahankin palvelemaan hänen hyviä tarkoituksiaan. Jos nekin rasitukset, joiden kohteeksi olemme joutuneet, saisivat kääntää meitä elävän Jumalan puoleen, niin meidän taakkamme olisi keveämpi kantaa, ja me tulisimme ajan varrella huomaamaan, että mikä näytti meille tappiolta ja onnettomuudelta, se onkin koitunut meille onneksi ja siunaukseksi, saisimme oppia kärsivällisyyden tuottaman siunauksen, joka osoittautuisi voitoksi. Sillä suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa. 1 Tim. 6: 6. Ja todeksi saisimme kokea hebrealaiskirjeen sanonnan: Mikään kuritus ei tosin sitä saataessa tunnu olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeenpäin se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjaantuneet. Hebr. 12: 11.

Kaikesta siitä huolimatta, mitä on Karjalan kansalle tapahtunut, olemme kuitenkin saaneet asettua asumaan ja elämäntehtäväämme suorittamaan yhteisessä isänmaassamme. Toisin on monien muiden pienten kansojen laita, valtiolliset myrskyt ovat ne pyyhkineet pois historian näyttämöltä. Meidän olisi tästä osaksemme tulleesta laupeudesta annettava nöyrä kiitos Jumalalle, joka on meitä näin laupeudessaan muistanut. Elvyttäköön tämäkin näkemys meissä toivoa, että oikeuden ja vanhurskauden Jumala on kääntävä Karjalan kansan kohtalon niin, että sen jälkipolvet saavat kerran rakentaa esi-isiensä luhistuneet majat.

Niin, paljon olemme menettäneet ajallista hyvää, jota me elämässämme tarvitsemme ja josta on ehkä ollut vaikea luopua. Älköön kuitenkaan maallisten menetys saako meitä painaa siihen murheeseen, joka saa aikaan hengellisen elämän kuoleman, vaan elvyttäköön kaikki se, mitä on saatu kokea, sitä murhetta, joka

on Jumalan mielen mukainen. Kääntyköön mielemme pois näkyväisistä niihin, jotka ovat näkymättömiä ja kuitenkin iäti pysyväisiä. Täällä ei ole mitään pysyvää eikä kestävää, vaan kaikki katoaa lyhyessä tuokiossa, siitä olemme saaneet hyvän ja näkyvän opetuksen. Mutta kaikesta huolimatta meille jäi vielä kalliina aarteena toivo, ellei sitä olisi, niin me olisimme menehtyneet. Kristityn matkanteko on toivossa vaeltamista, se on sitä ahdistuksissakin ja erityisesti niissä. Sen varassa vaeltava saa kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa; mutta toivo ei saata häpeään. Room. 5: 3—5. Toivo on taivaantien kulkijan matkaeväs, sen varassa vaeltakaamme kohti luvattua unohtaen sen, mikä takana on. Niinpä siis, katse kohti Herraa, hän nostaa, kantaa ja pelastaa.

Ain seuraa sotaa rauha, päivämies palkitaan.
Kun loppuu taipaleemme, voitosta iloitaan.
Me isänmaahan kerran taas yhteen pääsemme,
Jos armon kerjääjinä Jeesusta seuraamme.

J. O. Markkola.